

[Arnth Jensen.]

være en Debat, saa bliver det om det, der ikke staaar i det.

Naar den højtærede Kirkeminister har fremsat et saadant Lovforslag, skyldes det sikkert alene Bestemmelsen i Loven af 1941 om, at Lovforslag til Revision skulde fremsættes inden 5 Aar. Den Ændring, der foreslaas om, at den nuværende § 6, 1ste Stykke, skal udgaa af Loven, er en Følge af den Udvikling, der er foregaaet siden 1941, og jeg er ganske enig med den højtærede Kirkeminister, naar han i sin Forelæggelsestale begrundet Ændringen med, at den Adgang, der var for Præster, som betjente det tyske Mindretal i Sønderjylland, til at faa Understøttelse til Studierejser i Tyskland for at lære tysk Sprog og tysk Kirkeliv at kende, nu maa bortfalde; skulde de nu rejse derned, maatte det i hvert Fald være med et helt andet Formaal.

Jeg er ogsaa opmærksom paa, at den højtærede Kirkeminister i Bemærkningerne til Lovforslaget bebuder en Nyordning af den kirkelige Betjening af det tyske Mindretal, og efter Udtalelser, som jeg har set fremsat af den højtærede Kirkeminister angaaende denne Nyordnings Karakter, vil jeg tro, at jeg er helt enig med ham i hans Syn paa dette. Men naar jeg har sagt dette, vil jeg gerne spørge, om den højtærede Kirkeminister mener, at han, før der er fremsat Lovforslag om denne Nyordning, og før et saadant Lovforslag er gennemført i Rigsdagen, kan undvære det første Punktum i det Stykke, der foreslaas slettet. Jeg ved nemlig, at der er rejst Betænkeligheder ved nu helt at slette § 6, og de er rejst med den Begrundelse, at saa længe der ikke foreligger en hel og fuld Afgørelse af, om der skal gives en offentlig tysksproget Skoleundervisning eller ikke for Mindretallet, saa længe maa ogsaa Spørgsmaalet om tysk Folkekirketjeneste være uløst. Jeg retter derfor dette Spørgsmaal til den højtærede Kirkeminister, for at han kan faa Lejlighed til at udtale sig om det.

Dernæst kommer jeg til det, som Lovforslaget ikke nævner, nemlig Spørgsmaalet om kvindelige Præster, eller rettere Spørgsmaalet om Kvinders Adgang til at søge og betjene Præsteembeder i den danske Folkekirke, for kvindelige Præster, ogsaa kvindelige ordinerede Præster har vi jo, blot ikke i Folkekirken.

Da Loven i 1941 blev behandlet her i Rigsdagen, var dette Spørgsmaal ogsaa stærkt fremme i Forhandlingerne, og Meningerne var stærkt delte, ikke blot Partierne imellem, men ogsaa inden for Par-

tierne. Jeg kan f. Eks. anføre, at medens mit Partis Ordfører, det daværende ærede Medlem Hr. Julin, var imod kvindelige Præster, talte det ærede Medlem Hr. Erik Appel varmt og overbevisende for disse; og inden for Det konservative Folkeparti argumenterede det ærede Medlem Hr. Kristen Amby meget grundigt imod, medens det daværende ærede Medlem Frk. Gerda Mundt som sin Overbevisning udtalte, at Spørgsmaalet sikkert ikke lod sig afvise, men at man i en maaske nær Fremtid vilde se kvindelige Præster i den danske Folkekirke. Jeg tror, at Stillingen i Dag er omtrent den samme, og det hilser jeg egentlig med Glæde, for det værste, der kunde ske, baade for Kirken og for de Kvinder, der oprigtigt føler et Kald til Præstegerningen i Folkekirken, vilde efter min Mening være, at Spørgsmaalet blev gjort til en partipolitisk eller organisatorisk Kastebold. Dertil finder jeg det er for stort, det er for alvorligt, og jeg kan ogsaa godt sige for ophøjet.

De ærede Medlemmer, der har fulgt denne Sag, kender jo til Bunds baade de Argumenter, der fremføres for, og dem, der fremføres imod. Paa den ene Side fremhæver man — foruden dette fundamentale, som man sige, at Kvinden bør have Ligeret med Manden ogsaa i dette Forhold —, at Kvinden gennem missionerende Virksomhed baade ude paa Missionsmarken og ogsaa i hjemlige Menigheder har haft og stadig vil have en velsignelsesrig Virksomhed. Dette Argument kan ikke afvises, for det er en Kendsgerning, at det forholder sig saaledes, og det forsøges heller ikke modbevist fra anden Side, tværtimod, men, siger man, det er heller ikke det, der er Spørgsmaalet. Man benægter ikke, at en Kvinde har forkyndt og kan forkynde Guds Ord lige saalevende og stærkt som en Mand, men Spørgsmaalet er, om man skal give Kvinden det Embedsansvar, der følger med et Præsteembede, og om en Kvinde skal kunne forvalte Sakramenterne.

Hvad det første angaar, hævdes der af Modstanderne af Kvinders Adgang til Præsteembeder i Folkekirken, at Kvinden er naturbestemt mere kaldet til at være Moder og ikke Forsørger. Hvorvidt dette Argument kan siges at være holdbart, skal jeg ikke gaa nærmere ind paa. Fra anden Side svarer man, at Kvinder meget vel kan og stadig viser, at de godt kan varetage andre Statsstillinger; hvorfor saa ikke et Præsteembede? Det andet Argument, Forvaltningen af Sakramenterne, er, hvor det fremføres af kristelige Grunde, mere saarbart at diskutere. Jeg respekterer helt og